

SIDNEY SHELDON

ODHALENÁ TVÁŘ

AL
press

edice
KLOKAN

edice
KLOKAN

SIDNEY SHELDON

ODHALENÁ TVÁŘ

edice
KLOČKAN

Copyright © 1970 by Sheldon Family Limited
Partnership,
successor to the Rights and Interests of Sidney Sheldon
Translation © Zdeněk Bervid, 1999
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE NAKED FACE
přeložil Zdeněk Bervid
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2000
Vydání druhé, 2018

ISBN 978-80-7543-716-7

kapitola první

Deset minut před jedenáctou dopoledne se mraky na obloze změnilly v karnevalový rej bílých konfet, které zakrátko pokryly celé město. Měkký sníh změnil již zmrzlé ulice Manhattanu na šedé bláto a ledový prosincový vítr zaháněl lidi, spěchající za vánočními nákupy, do jejich komfortních domovů.

Na ulici Lexington se spolu s vánočním davem, který měl svůj zvláštní rytmus, pohyboval vysoký štíhlý muž ve žlutém plášti. Šel rychle, ale nehnal se jako ostatní chodci, jež se snažili uniknout chladu. Kráčel se vztyčenou hlavou a nevšímal si kolemjdoucích, kteří do něho naráželi. Po své životní očiště se cítil konečně volný a nyní byl na cestě k domovu, aby oznámil Mary, že vše skončilo. Minulost byla pohřbená a budoucnost se jevila zářivá a zlatá. Představoval si, jak se její tvář rozzáří, až jí sdělí tu novinu. Když došel na roh 29. ulice, blikla na na křižovatce červená.

Zastavil spolu s nedočkavým davem. Několik kroků za ním stál u velkého kotle Santa Claus od Armády spásy. Muž sáhl do kapsy pro pár drobných a dal mu je, pro štěstí.

V týž okamžik jej někdo udeřil do zad a vzápětí mu celým tělem projela prudká bolest. Nějaký vánoční opilec se snaží být přátelský.

Nebo Bruce Boyd. Bruce, který nikdy neodhadne vlastní sílu a má protivný zvyk jej takhle napadat. Ale Bruce už neviděl víc než rok. Začal otáčet hlavou, aby se podíval, kdo jej udeřil. Ke svému překvapení zjistil, že mu začínají podklesávat kolena. Jakoby z odstupů pozoroval, jak jeho tělo zpomaleně dopadlo na okraj chodníku. Dutá bolest ze zad se začala rozšiřovat do prsou. Nemohl popadnout dech. Uvědomoval si, že kolem jeho hlavy se pohybují boty jako na nějaké přehlídce. Jako by žily svým vlastním životem. Na tváři již necítil zmrzlý chodník. Věděl, že tady nesmí zůstat ležet. Otevřel ústa, aby požádal někoho o pomoc, ale z pusy se mu vyřinula teplá červená řeka a začala smáčet rozbředlý sníh. Omámeně ji pozoroval, jak se pohybuje napříč chodníkem a ústí do kanálu. Bolest byla nyní horší, ale příliš to neregistroval, neboť si vzpomněl na dobrou zprávu. Byl volný. A musí to říct Mary. Zavřel oči, aby si odpočinul od oslepující bělosti mraků. Sníh se změnil v ledové krupičky, ale on už nic necítil.

kapitola druhá

Carol Robertsová uslyšela zvuk otevírajících a zavírajících se dveří v recepci, když muži vcházelí. Ještě dřív, než je spatřila, ucítila zápach. Byli dva. Prvnímu bylo kolem čtyřiceti, byl mohutný, svalnatý a asi šest stop vysoký. Měl velkou hlavu s hlubokýma ocelově modrýma očima a protivně stažená ústa. Druhý byl mladší a měl hladce oholenou tvář. Jeho oči byly hnědé a ostrážitě. Oba muži vypadali odlišně, ale Carol přesto měla zvláštní pocit, že v určitém směru by mohli být identickými dvojčaty. Byli opilí. To bylo to, co cítila. Když přistoupili k jejímu stolu, uvědomila si, jak jí z podpaží začínají stékat kapky potu. Její mysl začala pracovat na plné obrátky a zcela proradně odkryla všechna zranitelná místa.

Chick? Ježíši, neměl nepříjemnosti už nejméně půl roku. Od oné noci v jeho pokoji, když ji požádal o ruku a slíbil, že opustí gang.

Sammy? Pracoval za mořem u Air Force, a pokud by se něco přihodilo jeho bratrovi, neposlali by přece tyhle dvě gorily, aby jí to sdělily.

Ne, tihle byli tady proto, aby ji zničili. Nosila v peněženke trávku a nějaký idiot to na ni prásknul. Ale proč zrovna dva? Carol se snažila sama sebe přesvědčit, že ji nemůžou zatknout. Už dávno není nějaká bezvýznamná černá šlapka z Harlemu, s kterou můžou manipulovat. Nikdy více! Nyní je recepční u jednoho z nejlepších psychiatrů v zemi. Ale když tito dva muži k ní přistoupili, její panika vzrostla. Byl to následek příliš mnoha let schovávání se v páchnoucích a přečpaných bytech, dokud bílý zákon nevyrazil dveře a nevypudil odtud otce, sestru a sestřenicu.

Ale nic z rozbouřené mysli se neobjevilo na její tváři. Na první pohled dva detektivové viděli pouze mladou černošku se světlehnědou pletí a v elegantních béžových šatech. Její hlas byl chladný a neosobní.

„Mohu vám v něčem pomoci?“ zeptala se.

Poručík Andrew McGreavy, starší detektiv, pohlédl na rozpíjející se skvrnu potu v podpaždí na jejích šatech. Automaticky si to uložil do paměti jako zajímavou informaci do budoucna: recepční byla zjevně nervózní. McGreavy vytáhl náprsní tašku s obnošeným odznakem, zapíchnutým do imitace kůže. „Poručík McGreavy, Devatenáctý okrsek.“ Ukázal na svého partnera. „Detektiv Angeli. Jsme z oddělení vražd.“

Vražda? Svaly na paži jí zacukaly. Chick! Někoho zabil. Porušil svůj slib a vrátil se zpět do gangu. Provedl vloupání a někoho zastřelil nebo byl sám zastřelen? Je mrtvý? To jí přišli říct? Cítila, že skvrna potu v podpaží se dál šíří. Carol si okamžitě uvědomila, že McGreavy, přestože se jí dívá do tváře, si toho všiml. Ani nemusel mluvit, s McGreavym se od vidění znali. Snad sto let.

„Rádi bychom navštívili doktora Judda Stevense,“ pronesl mladší detektiv. Jeho hlas zazněl nečekaně a byl

jemný a úslužný. Nesl malý balíček zabalený v hnědém papíru, pečlivě převázaný provazem.

Trvalo okamžik, než k ní tato slova pronikla. Není to Chick. Takže Sammy? Nebo tráva?

„Lituji,“ řekla se špatně skrývanou úlevou. „Doktor Stevens má právě pacienta.“

„Potrvá to jen několik minut,“ naléhal McGreavy. „Chceme mu položit pár otázek.“ Odmlčel se. „Můžeme to udělat zde, nebo na policejní stanici.“

Zadívala se na oba, na okamžik zmatená. Co by k čertu mohli chtít dva detektivové z oddělení vražd po doktoru Stevensonovi? Jak si policie může myslet, že by doktor provedl něco špatného. Znala ho příliš dobře. Jak dlouho už to je? Čtyři roky. Začalo to u nočního soudu.

Byly tři hodiny ráno a světla nad hlavami v soudní síni pokrývala všechny shromážděné tísnivým závojem. Místnost byla stará a zanedbaná, prosycená pachem strachu, který se zde po léta shromažďoval jako vrstvy barvy.

Byla to zatracená smůla, že soudce Murphy byl znovu přítomen. Stála zde před ním naposledy před dvěma týdny a byla propuštěná na zkoušku. První přestupek. Usoudili, že se zapletla poprvé. Tentokrát věděla, že se jí soudce chystá vyměřit maximální trest. Případ před ní byl téměř u konce. Vysoký, klidně vyhlízející muž stál před soudcem a říkal mu něco o svém klientovi, tlustém muži s pouty na rukou, který se celý třásl. Pomyslela si, že klidně vyhlízející muž musí být určitě obhájce. Když si ho prohlédla, pocítila lehkou důvěru a byla si jistá, že rozklepaný tlustoch je rád, že ho má. Ona neměla nikoho.

Muži vystoupili z lavice a Carol uslyšela svoje jméno. Vstala a tiskla kolena těsně k sobě, aby se jí nechvěla. Soudní zřízenec ji jemně postrčil k lavici, úředník předal soudci seznam přestupků.

Soudce Murphy pohlédl na Carol a potom na složku papírů před sebou.

„Carol Robertsová. Žebrání na ulici, potulka, držení marihuany a odpor při zatýkání.“

To poslední byla blbost. Policista do ní strčil a ona ho kopla do koulí. Je přece především americká občanka, no ne?

„Byla jste zde před několika týdny, není-liž pravda, Carol?“

Snažila se, aby její hlas nezněl nejistě. „Myslím, že ano, důstojnosti.“

„A já jsem vám dal podmínku.“

„Ano, pane.“

„Kolik je vám let?“

Byla si jistá, že se jí na to neměl ptát.

„Šestnáct. Zrovna dneska. Všechno nejlepší k mým narozeninám,“ pronesla a vzápětí propukla v pláč a hluboké vzlykání, které otřásalo celým jejím tělem.

Vysoký klidný muž stál u postranního stolu, ze kterého zvedl nějaké papíry a vložil je do kožené aktovky. Když Carol začala vzlykat, vzhlédl a chvíli ji pozoroval. Potom řekl něco soudci Murphy.

Soudce zavolal k sobě parlamentáře a dva muži zmizeli v soudcově kanceláři. Po patnácti minutách odvedl soudní zřízenec Carol do soudcova kabinetu, kde onen klidný muž naléhavě rozmlouval se soudcem.

„Máte štěstí, Carol,“ řekl soudce Murphy. „Chystám se dát vám další šanci. Soud vám určil za osobního kurátora doktora Stevense.“

Ten vysoký muž tedy nebyl obhájce, ale šarlatán. Nemohla by být lhostejnější, kdyby to byl Jack Rozparač. Vše, co nyní chtěla, bylo, aby se dostala pryč z téhle smradlavé soudní budovy dřív, než se zjistí, že dnes nemá šestnácté narozeniny.

Doktor ji zavezl do svého apartmá a cestou s ní nenuceně rozprávěl, přičemž od ní nevyžadoval odpovědi a ponechal ji, aby o věcech sama přemýšlela.

Zastavil auto před moderním činžovním domem na 71. ulici, která se táhla podél East River. Budova měla vrátného a liftboye, kteří jej zdravili, jako by bylo úplně normální, že si ve tři ráno vede domů „šestnáctku“.

Carol nikdy neviděla takový byt, jaký měl doktor. Obývací pokoj se dvěma dlouhými pohovkami pokrytými tvídem barvy ovsa, byl laděn do bílé barvy. Mezi dvěma gauči stál ohromný čtvercový stůl s tlustým sklem. Na něm byla velká šachovnice s vyřezávanými benátskými figurkami. Na stěnách visely moderní obrazy. Ve foyeru zahlédla obrazovku s vnitřním monitorovacím okruhem, který ukazoval vchod do haly. V jednom rohu obývacího pokoje byl bar s křišťálovými sklenicemi a karafou. Když Carol pohlédla z okna, uviděla hluboko dole úzké čluny, které brázdily East River.

„Na soudu vždy vyhladovím,“ řekl Judd. „Co kdybych udělal něco k malé sváteční večeři?“ A vzal ji do kuchyně, kde jej sledovala, jak zručně připravil mexickou omeletu, francouzské smažené brambory, anglické tousty, salát a kávu.

„Je to výhoda svobodného muže,“ prohlásil. „Mohu si uvařit, když mám chuť.“

Je tedy svobodný, bez domácí paničky. Jestliže zahraje svou kartu správně, mohlo by se to obrátit v bonanzu. Když se najedli, vzal ji do ložnice pro hosty. Ložnice

byla celá v modrém s velikou dvojitou postelí uprostřed, pokrytou modrým šachovnicovým přehozem. Byl zde také španělský prádelník z tmavého dřeva s mosazným kováním.

„Můžete strávit noc zde,“ řekl. „Najdu vám nějaké pyžamo.“

Když si Carol zkoumavě prohlížela pečlivě upravený pokoj, přemýšlela. *Carol, dítě! Narazilas na jackpot. Tady ten samec touží po vnadný černý prdeli. A ty jsi holka, co mu ji může dát.*

Svlékla se a příští půlhodinu strávila ve sprše. Když vyšla z koupelny s ručníkem obtočeným kolem štíhlého, svůdného těla, uviděla, že šoustač položil pyžamo pro ni na postel. Jen se usmála a nechala ho na místě. Odhodila ručník a nakráčela do obývacího pokoje. Ale nebyl tady. Nahlédla skrz dveře vedoucí do pracovny. Seděl u velkého pracovního stolu, nad nímž visela starodávná lampa. Pracovna byla od podlahy až ke stropu doslova nappána knihami. Stoupla si za něj a políbila ho na krk.

„Tak začneme, můj milý,“ zašeptala. „Já už to nemůžu vydržet.“ Přitiskla se k němu těsněji. „Na co čekáme, dědo? Jestli mě rychle nepovalíš do postele, můj mozek vylítne z hlavy ven.“

Chvíli ji zamyšleně pozoroval svýma tmavě šedýma očima. „Nemělas už dost problémů?“ zeptal se jí mírně. „Nemůžeš za to, že ses narodila jako černoška, a nikde není psáno, že musíš být černá šestnáctiletá kurva, která bere drogy.“ Pohlédla na něj zklamaně a přemýšlela, co špatného řekla. Možná ji chtěl sám dobývat a nejprve si ji podrobit, pokud by dělala cavyky. Možná je tak trochu jako reverend Davison. Ten se chystal na její černé prdeli nejprve pomodlit, potom ji napravit a nakonec odsoudit.

Zkusila to znovu. Sáhla mu mezi nohy, hladila ho a šeptala: „Tak pojď, přeřízni mě.“

Jemně ji od sebe odsunul a posadil do křesla. Ještě nikdy předtím nebyla tak zmatená. Nevypadal jako paník, ale v dnešní době člověk neví. „V čem je zádrhel, můj milej? Řekni mi, jak to máš rád, a já ti vyhovím.“

„V pořádku,“ řekl. „Pohovoříme si.“

„Vy myslíte... *promluvit si*?“

„Přesně tak.“

A tak hovořili po celou dlouhou noc. Byla to nejpodivnější noc, jakou kdy Carol probděla. Doktor Stevens jí vysvětloval jednu věc za druhou a přitom ji zkoušel. Ptal se na její názor na Vietnam, ghetta a na nepokoje. Pokaždé, když se Carol přistihla, že je mimo, přešel na jiné téma. Mluvili o věcech, o kterých nikdy předtím neslyšela, a o předmětech, o kterých si myslela, že jim rozumí jenom největší experti. Měsíce poté se probouzela a zkoušela si připomenout ta slova, myšlenky a magické fráze, které ji změnily. Nikdy toho ale nebyla schopná, protože vzápětí poznala, že to nejsou žádná kouzelná slova. To, co doktor Stevens dělal, bylo prosté – vyprávěl. Opravdu si s ní jen povídal, což s nikým předtím nezažila. Tím jí pomohl jako lidské bytosti a zároveň vyléčil její duši.

Někdy v průběhu noci si uvědomila svou nahotu a odběhla do ložnice, aby si oblékla jeho pyžamo. Vešel a usedl na pelest postele a dál jí vyprávěl. Povídal o Mao Cetungovi, o tanci hula-hup a dalších věcech. Carol mu řekla o tom, že měla matku a otce, kteří nikdy nebyli manželé, což by dřív neřekla nikomu na světě. O věcech, které byly ukryty hluboko v jejím podvědomí. A když nakonec začala upadat do dřímoty, cítila se úplně prázdná. Bylo to, jako kdyby prodělala velkou operaci a vytekla z ní potok jedu.

Ráno po snídani jí podal sto dolarů.

Zaváhala, ale nakonec řekla: „Lhala jsem, nemám dnes narozeniny.“

„Já vím,“ zatvářil se spiklenecky, „ale soudci to neřekneme.“

Tón jeho řeči se změnil. „Můžeš si vzít tyhle peníze a jít odtud. Nikdo tě nebude obtěžovat, dokud tě nechytí policie.“ Pak se odmlčel. „Potřebuji sekretářku a myslím si, že bys byla na tu práci báječná.“

Vykulila na něj oči. „Děláte si srandu? Vždyť já neumím psát na stroji ani těsnopis.“

„Pokud budeš chtít, můžeš zpátky do školy.“

Carol se na něj na okamžik zahleděla a pak nadšeně prohlásila: „Nikdy jsem o tom nepřemýšlela, ale zní to nádherně.“

Do háje! Za sto babek nesežene byt ani nenapojí holky a kluky ve Fishmanově obchodě v Harlemu, když opustí gang. Za ty peníze si nekoupí ani *povzbuzovák* na jeden týden.

Když vešla do Fishmanova obchodu, bylo to, jako by pryč nikdy nebyla.

Viděla tytéž zahořklé tváře a slyšela tentýž šum přehlušovaný hlasitými výkřiky. Byla doma. Vzpomněla si na doktorův byt. Nebylo to zařízení, čím se tolik odlišoval. Byla to čistota. A ticho. Byl jako malý ostrov někde v jiném světě. A on jí nabídl do něho přístup. Co mohla ztratit? Mohla by to zkusit z legrace, aby dokázala doktorovi, že se v ní mýlil? Ne, to nemohla.

Ke svému vlastnímu překvapení se Carol zapsala do večerní školy. Opustila svůj pokoj přeplněný nábytkem, s rezavým umyvadlem, rozbitou toaletou a zeleně natřenými okny. V kovové posteli mohla provádět svá kouzla a hrát hry. Snila o tom, že je krásnou dědičkou v Paříži,

Londýně nebo v Římě a muž na ní, který to do ní pumpoval, zdravý a statný princ, se touží s ní oženit. Ale když dosáhl orgasmu, odvrátil se od ní a její sen umřel. Až do příštího okamžiku. Opustila pokoj se všemi svými princí, aniž se ohlédla, a vrátila se ke svým rodičům. Doktor Stevens jí dával kapesné po dobu, co studovala. Ukončila střední školu s nejlepším prospěchem. Doktor byl na slavnostním ukončení školy přítomen a jeho šedé oči zářily hrdostí. Někdo v ni věřil. Byla někým. Vzala denní práci u Nediků a v noci studovala v kurzu pro sekretářky. Když jej zdárně ukončila, nastoupila hned druhý den do práce k doktoru Stevensovi a mohla si zařídit vlastní byt. Během čtyř let, která uplynula, ji doktor Stevens léčil s touž zdvořilou laskavostí jako onu první noc. Zpočátku očekávala, že utrousí nějakou poznámku o tom, co byla a co se z ní stalo nyní. Ale nakonec došla k přesvědčení, že ji od začátku viděl takovou, jaká je dnes. Všechno, co dělal, cílil k tomu, aby jí pomohl najít sama sebe. Kdykoliv měla problém, vždy si našel čas pohovořit s ní. Nedávno uvažovala o tom, že mu řekne, co se stalo mezi ní a Chickem, ale potom to zavrhl. Chtěla, aby doktor Stevens byl na ni hrdý. Byla by pro něho udělala cokoliv. Spala by s ním, zabila by pro něho...

A nyní zde byly dvě gorily z oddělení vražd a chtěly ho navštívit.

McGreavy začal ztrácet trpělivost. „Tak co, slečno?“ zeptal se.

„Mám příkaz, abych doktora nikdy nerušila, když je s pacientem,“ řekla Carol.

Postřehla výraz v McGreavyho očích. „Zavolám mu.“ Zvedla sluchátko a zapnula hlasitý příjem. Po třiceti vteřinách se v mikrofону ozval hlas doktora Stevense.

„Ano?“

„Jsou zde dva detektivové, kteří s vámi chtějí mluvit. Jsou z oddělení vražd.“

Očekávala změnu v jeho hlase... nervozitu... strach. Nic takového se neobjevilo.

„Ať počkají,“ řekl a zavěsil.

Zaplavila ji prudká vlna hrlosti. Ji možná zpanikařili, ale nikdy nedokážou, aby její doktor ztratil chladnou hlavu. Bojovně zvedla bradu.

„Slyšeli jste.“

„Jak dlouho bude pacient uvnitř?“ zeptal se Angeli, mladší z nich.

Pohlédla na hodiny na stole. „Ještě pětadvacet minut. Je to dnes poslední pacient.“

Oba muži si vyměnili pohledy.

„Počkáme,“ vzdychl McGreavy.

Posadili se a McGreavy ji pozoroval. „Vypadáte loajálně,“ prohodil.

Nedala se oklamat. „Víte, co se říká,“ opáčila s úsměvem. „Každý nějak vypadáme.“

Přesně po dvaceti pěti minutách uslyšela Carol cvaknutí bočních dveří, které vedly z doktorovy ordinace přímo na chodbu. O několik minut později se dveře ordinace otevřely a v nich stanul doktor Judd Stevens. Když uviděl McGreavyho, zarazil se. „My už jsme se viděli,“ řekl, ale nemohl si vzpomenout kde.

McGreavy nevzrušeně pokynul. „Jo... poručík McGreavy.“ Ukázal na Angeliho. „Detektiv Angeli.“

Judd a Angeli si potřásli rukama. „Pojďte dál.“

Muži vstoupili do ordinace a dveře se za nimi zavřely. Carol je provázela pohledem a pokoušela se vše si srovnat v hlavě. Velký detektiv se zdál vůči doktoru Stevensovi dost nepřátelský. Ale možná že je to jeho normální

póza. Carol si byla jistá pouze jednou věcí: její šaty budou muset do čistírny.

Ordinace dr. Stevensa byla zařízena jako obývací pokoj na francouzském venkově. Nebyl zde pracovní stůl. Místo toho byla kolem stěn pokoje rozestavěna pohodlná lehká křesla a po stranách stoly s pravými starožitnými lampami. Dveře na protější straně ordinace vedly na chodbu. Na podlaze byl jemný vzorovaný koberec a v rohu stál pohodlný gauč potažený damaškem.

Když detektivové vstoupili, McGreavy si všiml, že na stěnách nevisí žádné diplomy.

Pokud by doktor Stevens chtěl, určitě by si diplomy a certifikáty na stěny pověsil.

„Toto je vůbec první psychiatrická ordinace, kterou jsem kdy navštívil,“ prohodil Angeli, nezakrýváje, že na něj udělala dojem. „Kdyby tak můj bejvák vypadal takhle.“

„Uklidňuje to mé pacienty,“ řekl Judd jednoduše. „A mimochodem, já jsem psychoanalytik.“

„Promiňte,“ otázal se Angeli. „Jaký je v tom rozdíl?“

„Asi padesát dolarů na hodinu,“ vysvětlil McGreavy. „Můj parták už po tom pátrat nebude.“

Parták. A Judd si okamžitě vzpomněl. McGreavyho partner byl zastřelen a McGreavy zraněn během zátahu v obchodu s lihovinami. Před čtyřmi – nebo to bylo před pěti lety? Zadržený byl zločinec s pěkně praštěným jménem, Amos Ziffern. Judd byl povolán jako specialista obhajoby, aby Zifferna vyšetřil. Zjistil u něj, že je nevyléčitelně šílený, navíc s progresivní paralýzou. Na základě jeho vyšetření Ziffern unikl trestu smrti a byl poslán do ústavu pro mentálně postižené.

„Už si na vás vzpomínám,“ řekl Judd, „Ziffernův případ. Měl jste v sobě tři kulky; váš partner byl zabit.“

„I já si na vás vzpomínám,“ zabručel McGreavy. „Vy jste nechal vraha uniknout trestu.“

„Co pro vás mohu udělat?“

„Potřebujeme, doktore, nějaké informace.“ McGreavy pokynul Angelimu a ten začal rozvazovat provázek na balíčku, který s sebou přinesl.

„Rádi bychom, abyste pro nás něco identifikoval,“ řekl McGreavy. Jeho hlas zněl záhadně a umožňoval jakýkoliv výklad.

Angeli otevřel balíček. Vytáhl z něj plášť do deště se žlutými olejovými skvrnami.

„Viděl jste ho už někdy?“

„Vypadá jako můj,“ řekl Judd překvapeně.

„Je váš. Přinejmenším je na něm vaše jméno.“

„Kde jste ho našli?“

„Kde myslíte, že jsme ho našli?“ Obličej obou mužů se pronikavě změnily.

Judd chvíli pozoroval McGreavyho a potom ze stolu na dlouhém nízkém stole vzal dýmku a začal ji plnit tabákem.

„Myslím, že by bylo lepší, kdybyste mi řekl, co tohle všechno znamená.“

„Jedná se pouze o tento kabát, doktore,“ řekl McGreavy, „jestliže je váš, chceme vědět, jak vám mohl zmizet.“

„To není žádná záhada. Když jsem ráno přišel, mrholilo. Můj plášť byl v čistírně, tak jsem si vzal žlutý svrchník, který obvykle používám na rybaření. Jeden z mých pacientů neměl kabát. Začalo hustě sněžit, a tak jsem mu půjčil tento svrchník.“ Najednou se zarazil: „Co se mu stalo?“

„Stalo komu?“ zeptal se McGreavy.

„Můj pacient – John Hanson.“

„Zkuste hádat,“ pronesl McGreavy jemně. „Důvod, proč vám Hanson nemohl vrátit svrchník, je ten, že je mrtev.“

Judd se cítil jako po úderu na solar. „Mrtev?“

„Někdo mu vrazil nůž do zad,“ konstatoval McGreavy.

Judd na něj nepřítomně zíral. McGreavy vzal od Angeliho svrchník a otočil ho tak, aby Judd mohl vidět dlouhou ošklivou díru v látce. Zadní část svrchníku byla pokryta mrtvolně zelenými skvrnami. Juddovi se udělalo špatně od žaludku.

„Kdo ho mohl zabít?“

„Doufali jsme, že byste nám to mohl říct vy, doktore Stevensi,“ řekl Angeli. „Kdo by to měl vědět lépe než jeho psychoanalytik?“

Judd potřásl bezradně hlavou. „Kdy se to stalo?“

„V jedenáct hodin dopoledne na ulici Lexington, jeden blok od vaší ordinace. Několik tuctů lidí ho tam muselo vidět, jak upadl, ale měli naspěch, aby se připravili na oslavu narození Krista. A tak ho tam ve sněhu nechali umřít,“ pravil McGreavy.

Judd sevřel pevně hranu stolu, až mu zbělely klouby na rukou.

„Kdy zde byl Hanson dnes ráno?“ zeptal se Angeli.

„V deset hodin.“

„Jak dlouho trvá vaše sezení, doktore?“

„Padesát minut.“

„Odešel dříve než obvykle?“

„Ano, ještě tam čekal jeden pacient.“

„Když Hanson vycházel, šel přes recepci?“

„Ne, když moji pacienti přicházejí, jdou přes recepci, ale odcházejí přímo těmito dveřmi,“ ukázal na soukromé dveře vedoucí na chodbu. „Tak se zde nemohou navzájem potkávat.“

McGreavy pokýval hlavou. „Takže Hanson byl zabit několik minut poté, co vás opustil. Proč k vám docházel?“

Judd zaváhal. „Lituji, ale nemohu podávat informace o vztahu mezi doktorem a pacientem.“

„Někdo ho zabil,“ připomněl McGreavy, „vaší povinností je být nám nápomocen při hledání vraha.“

Juddova dýmka mezitím zhasla, a proto si ji znovu zapálil.

„Jak dlouho k vám docházel?“ zeptal se tentokrát Angeli.

„Tři roky.“

„A jaký měl problém?“

Judd opět zaváhal. Johna Hansona viděl ráno vzrušeného, směřícího se a plného radosti ze své nové svobody. „Byl homosexuál.“

„Tak to je tedy zase jeden z těch roztomilejších týpků.“

„Byl homosexuál,“ řekl Judd, „Hanson byl vyléčen. Řekl jsem mu dnes ráno, že už ke mně nemusí chodit. Mohl se vrátit ke své rodině. Má – měl – ženu a dvě děti.“

„Teplouš s rodinou?“ zavrtěl McGreavy hlavou.

„To se stává často.“

„Možná že jeden z jeho homosexuálních kámošů se s tím nechtěl smířit. Ztratil rozvahu a do zad svého přítele vrazil nůž.“

Judd uvažoval. „Je to možné,“ řekl přemýšlivě, „ale já tomu nevěřím.“

„Proč ne, doktore?“ zeptal se Angeli.

„Protože Hanson už neměl žádný homosexuální kontakt víc než rok. Myslím si, že je daleko pravděpodobnější, že se ho někdo pokusil okrást. Hanson byl typ člověka, který by se pustil do boje.“